

ΕΠΙΒΛΗΤΙΚΟ, ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΟ ΚΑΙ ΒΑΘΙΑ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΙΚΟ

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΔΙΜΒΟΥΡΓΟΥ

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

**ΤΟΝ ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΗΚΕ.
ΤΗΝ ΣΚΟΤΩΣΕ.
ΠΟΙΑ ΒΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΠΟΜΕΝΗ;**

ΕΣΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Οι δαίμονες του Εδιμβούργου
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Αγγελική Γιαννακοπούλου
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Βασιλειάδου
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Αγγελική Γιαννακοπούλου
Copyright © 2023 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-46-1

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικός αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr

Αγγελική Γιαννακοπούλου

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΔΙΜΒΟΥΡΓΟΥ

Εκδόσεις Έξη

Σκωτία, Εδιμβούργο

Ήταν έτοιμη να παραδοθεί στα χέρια της αιωνιότητας, έτσι όπως έστεκε στο χείλος του γκρεμού και κοίταζε την αγριεμένη και παγωμένη θάλασσα. Δάκρυα αυλάκωναν τα μάγουλά της συνειδητοποιώντας, εκείνη ακριβώς τη στιγμή, τι ήταν έτοιμη να διαπράξει. Θα δολοφονούσε τον ίδιο της τον εαυτό και η διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στα όρια της πραγματικότητας και της φαντασίας είχε διαγραφεί. Ένωθε το κρύο να έχει μουδιάσει όλα της τα μέλη και νιφάδες χιονιού πλαισίωναν το κεφάλι της. Το μόνο που φορούσε ήταν ένα άσπρο μακρύ φόρεμα, το τελευταίο δώρο του πατέρα της. Ήθελε να τον συναντήσει, να πάει κοντά του, να νιώσει την αγκαλιά και το στοργικό του χάδι. Εκεί, μέσα στην προστασία του χαιδιού του, θα μπορούσε να κρυφτεί για πάντα.

Δεν πίστευε ακόμα ότι είχε σκοτωθεί με το αμάξι του. Ένα αμάξι που λάτρευε και πρόσεχε πιο πολύ

από το ίδιο του το κάστρο. Εκείνο το κάστρο που χρησιμοποιούταν σαν ξενοδοχειακή μονάδα για τουρίστες που ήθελαν να γευτούν λίγο από σκωτσέζικη κουλτούρα. Το χρώμα του κόκκινο της φωτιάς που τώρα ξεθώριαζε λίγο-λίγο μέσα στις αναμνήσεις της. Έξι χρόνια είχαν περάσει από τον θάνατό του και δεν μπορούσε να πιστέψει τι είχε ανακαλύψει. Και τώρα στεκόταν εκεί, στο χείλος προς την αέναη ανάγκη μιας αγγαλλίασης.

Η Αρλίν άκουσε ένα τρίζιμο απαλό πάνω στο χιόνι. Γύρισε προς το άκουσμα έχοντας την έκφραση της απόγνωσης και του τρόμου. Ένας άντρας, δύο βήματα πίσω της σαν αόρατος παρατηρητής την κοιτούσε μ' ένα παγερό και άδειο βλέμμα. Τον κοίταξε κι εκείνη μέσα στα μάτια αναζητώντας μια ελπίδα που θα την κρατούσε στη ζωή. Αυτό όμως που αντίκρισε την έκανε να τρομάξει ακόμα πιο πολύ. Έκανε ακόμα ένα βήμα μπροστά της και ένιωσε το δυνατό του χέρι να την σπρώχνει και μια υποψία χαμόγελου φαινόταν τώρα στο πρόσωπό του. Ένα μείγμα απειλής, τρέλας και διαστροφής εξέπεμπε η ματιά του.

Ένα ουρλιαχτό ξεχύθηκε από τα βάθη της ψυχής της καθώς το κορμί της γκρεμοτσακιζόταν στα αιχμηρά βράχια της θάλασσας. Το θανατερό μακροβούτι, που θα την καταδίκαιζε να σαλεύει στην αιω-

νιότητα, ήρθε απροσδόκητα. Ένα ψυχρό χαμόγελο αντίκρισε απέναντί της σαν νεύμα ενός αιώνιου καιρетиισμού, μιας έκδηλης ικανοποίησης. Καθώς έπεφτε προσπαθώντας να πιαστεί από κάπου, κατάλαβε ότι ήταν ήδη αργά. Μετάνιωσε για μια στιγμή και πρόλαβε ένα δάκρυ να χυθεί μέσα από τα καστανά ζεστά μάτια της.

Άνεμοι, καλέσματα, ψίθυροι, αναμνήσεις...

Ένας βαρύς γδούπος ακούστηκε και ο ήχος του έσβησε από το ουρλιαχτό του αέρα και το σκάσιμο των κυμάτων στα βράχια. Μεγάλες ολόλευκες νιφάδες έπεφταν επάνω της και κάποιες άλλες στροβιλίζονταν στον αέρα. Ο χρόνος θα συνέχιζε πλέον χωρίς αυτήν. Πρόλαβε να δει τις νιφάδες να της τυλίγουν το πρόσωπο και ένα σακατεμένο χαμόγελο πήρε η μορφή της. Άφησε την τελευταία της πνοή. Το κορμί έμεινε εκεί ασάλευτο, παγωμένο, ενώ μεγάλες κηλίδες αίματος απλώνονταν αργά επάνω στην επιφάνεια της θάλασσας καθώς σε κάθε κυματισμό της αγκάλιαζε το κορμί παίρνοντας ό,τι υπήρχε πάνω της. Τα ρούχα της ματωμένα και το κεφάλι ραγισμένο στη πίσω μεριά.

Το ήξερε από την αρχή ότι αυτή η ιστορία δε θα είχε καλό τέλος. Μια παράτολμη πράξη που την πλήρωσε με την ίδια της τη ζωή. Δεν έφταιγε, απλώς έπεσε θύμα ενός αρπακτικού που οσμιζόταν

τις ανθρώπινες αδυναμίες. Παγωμένα όνειρα και σκέψεις αιωρήθηκαν στο κενό και το πεπρωμένο της ήταν καταδικασμένο από την αρχή, καθώς όσο προχωρούσε ο χρόνος μετά τον θάνατο του πατέρα της, τόσα πιο πολλά ανακάλυπτε. Βυθίστηκε στην απόγνωση και την απελπισία και οδηγήθηκε εκεί σαν κοιμισμένη να της σιγοτραγουδάνε οι Ερινύες και να την καλούν. Ήταν αργά πλέον, η καταστροφή είχε ήδη αρχίσει και η φλόγα έκαιγε την ψυχή της.

Ο άγνωστος άντρας με τη γκριζα καπαρντίνα έβγαλε ένα μαύρο δερμάτινο γάντι και το τοποθέτησε στο σημείο όπου στεκόταν η Αρλίν πριν από λίγο. Έριξε μια ματιά στο κενό με θριαμβευτικό ύφος και ύστερα χάθηκε μέσα στο δάσος και στις σκιές, παραμένοντας εκεί αθόρυβα και ασάλευτα παρακολουθώντας τους άλλους.

Δυο άντρες κινούνταν προς τα εκεί αναζητώντας την κοπέλα. «Αρλίν! Αρλίν!» κάνουντας κραυγή το όνομά της, μιας και δεν μπορούσαν να πιστέψουν στα μάτια τους. Μόλις συνειδητοποίησαν τι αντίκριζαν, τότε άρχισαν να οπισθοχωρούν πηγαίνοντας προς τα πίσω καλώντας μια ομάδα ανθρώπων να πάει κοντά τους. «Εδώ είναι! Τη βρήκαμε! Εδώ, τρέξτε!»

Κατέφθασε ένα μικρό μπουλούκι ανθρώπων και στάθηκε εκεί ψηλά, στην άκρη του γκρεμού. Δάκρυα άρχισαν να κυλούν από κάποια πρόσωπα, ενώ άλλοι

έμειναν βουβοί από το όλο θέαμα. Τραγικές φιγούρες της ιστορίας ο αδερφός της και η μητέρα της. Αγκαλιάστηκαν και πέσανε στα γόνατα συντετριμμένοι. Η μητέρα έκλαιγε στο στήθος του γιου της και τον έσφιγγε δυνατά από τα ρούχα. Προσπαθούσε να κρατηθεί από κάπου. Το χιόνι έπεφτε ακόμα πιο πυκνό, το κρύο ήταν τσουχτερό. Εκείνοι όμως δεν το καταλάβαιναν μέσα στην αντάρα της ψυχής τους και το δράμα που κυριαρχούσε. Δεν το πίστευε ότι η κόρη της είχε πέσει από τον γκρεμό. Ο άντρας κοιτούσε το τσακισμένο σώμα της αδερφής του και δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του μ' ένα ανέκφραστο πρόσωπο και παγωμένο βλέμμα, ενώ το μόνο που έδειχνε να έχει ζωή επάνω του ήταν το χέρι του που είχε βουτήξει με τη χούφτα του το παγωμένο γρασίδι κάνοντας το χώμα να λιώνει κάτω από τη δύναμη και το σφίξιμο. Δε γνώριζαν, δεν καταλάβαιναν πώς και γιατί έγινε. Υπήρχε κάτι το μυστηριώδες και μυσταγωγικό σε αυτό το κορίτσι. Τώρα ήταν αργά, πολύ αργά. Η μητέρα και ο αδερφός κάθονταν εκεί για αρκετή ώρα, νιώθοντας το κρύο να τους περονιάζει τα κόκκαλα και όλα έμοιαζαν θαμπά και ανούσια.

Χέρια απλώθηκαν γύρω τους προσπαθώντας να τους κάνουν να σταθούν στα πόδια τους. Τους πήραν μακριά από εκεί αγκαλιάζοντάς τους. Η θλίψη της απώλειας εισχώρησε βαθιά μέσα τους και το το-

πίο γύρω τους γκρίζο, βροχερό και παγωμένο κάπου στα παράλια του Εδιμβούργου.

Ο Ρόμπερτ Ίσγουντ, ο Επιθεωρητής της Διοίκησης της Κεντρικής Διεύθυνσης Εγκληματολογικών Ερευνών του Εδιμβούργου, και ο συνεργάτης του Τζέιμς Τζόουνς ήταν στο γραφείο του Αρχηγού Έβανς Χάρισον που ήταν ο επικεφαλής της Διοίκησης της Αστυνομικής Διεύθυνσης.

«Σας έχω μια υπόθεση», είπε ο Έβανς.

«Ακούω», είπε ο Ρόμπερτ ζυγίζοντάς τον με τη ματιά του. Από το ύφος του συμπεραινε κανείς ότι επρόκειτο για κάτι πολύ μεγάλο.

Ο Έβανς έβγαλε τα γυαλιά του και έτριψε τα μάτια του. Ο Τζέιμς κοίταξε τον Ρόμπερτ με ανασπκωμένο το φρύδι συνειδητοποιώντας ότι ο συνομιλητής τους ήταν αγχωμένος και ταραγμένος.

«Λοιπόν, χάθηκε η κόρη ενός μεγάλου επιχειρηματία πριν από είκοσι τέσσερις ώρες. Οι γονείς της έχουν τρελαθεί. Ο επιχειρηματίας δεν είναι όποιος και όποιος, θέλει στοιχεία άμεσα. Μιλάμε για τη μεγάλη φατρία των Ρίβερς».

«Το όνομα της κοπέλας;» ρώτησε ο Τζέιμς βγάζοντας μια κλωστή από το σακάκι του επιδεικτικά έχοντας μια ηρεμία στο πρόσωπό του, κάτι που εκνεύρισε εκείνη τη στιγμή τον Έβανς κι έκανε τα

χείλη του να σφικτούν σε μια ίσια γραμμή.

«Κέιτ Ρίβερς», του απάντησε και έγειρε το σώμα του πίσω στην καρέκλα νιώθοντας βαρύς.

«Πότε την είδαν τελευταία φορά και πού;» ρώτησε ο Ρόμπερτ βγάζοντας ένα μικρό σημειωματάριο με ένα εξίσου μικρό μολύβι έτοιμος να σημειώσει τα στοιχεία που θα του έδινε ο Αρχηγός.

«Στο μπαρ Χάουζ εθεάθη τελευταία φορά. Οι φίλοι της λένε ότι ήταν μαζί και κάποια στιγμή την έχασαν. Δεν την ξαναείδαν».

«Ώρα;»

«Γύρω στις 12 με 2:00 είπαν».

«Είναι μεγάλο το διάστημα της ώρας που χάθηκε», είπε ο Τζέιμς κοιτώντας αδιάφορα τα πτυχία πίσω από την πλάτη του αρχηγού.

«Είχαν πει όλοι τους. Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε ακριβώς».

«Άλλοι μάρτυρες;»

«Κανείς. Τους ξέρεις τώρα, δε θέλουν να μπλέκονται πουθενά. Φοβούνται».

«Ζήτησαν λύτρα ή δεν έχουν επικοινωνήσει ακόμα με τους δικούς της;» ρώτησε ο Τζέιμς.

«Τίποτα ακόμα».

«Θέλω τα ονόματα των φίλων της και τις οδούς που μένουν. Θέλω επίσης να μιλήσω με τους γονείς και να μη μοιραστούν ακόμα οι φωτογραφίες

της. Πρέπει πρώτα να δούμε αν είναι απαγωγή με λύτρα», είπε ο Ρόμπερτ με σιγουριά έχοντας ένα σκληρό ύφος.

«Τι άλλο μπορεί να είναι, δηλαδή, με μια πλούσια φατρία από πίσω;»

«Πολλά μπορεί να είναι, Έβανς. Πολλά. Προς το παρόν, μέχρι να πειστούμε ότι πρόκειται για λύτρα, δεν πρέπει να κινηθούμε με θόρυβο. Ας δούμε τα στοιχεία πού θα μας οδηγήσουν και όταν θα επικοινωνήσουν οι απαγωγείς, δε θα πρέπει να έχει πάρει διαστάσεις το θέμα στα ΜΜΕ. Ο τύπος θα μας σκίσει. Το γνωρίζεις αυτό».

«Έγινε. Θα σου δώσει τα στοιχεία η Τζοάννα. Πηγαίνετε στο μπαρ τώρα, έχω μιλήσει με τον αστυνομικό Ρόχαντ Κάλλιν. Η σήμανση είναι ήδη εκεί. Θα σας κατατοπίσει πλήρως για ό,τι στοιχεία θέλετε».

«Εντάξει, ξεκινάμε τώρα», είπε ο Ρόμπερτ και οι δύο Επιθεωρητές σηκώθηκαν όρθιοι.

Το τηλέφωνο του γραφείου χτύπησε δύο φορές και ο Αρχηγός το σήκωσε βαριεστημένα.

«Μάλιστα. Πολύ καλά, θα το κοιτάζουμε. Ναι, θα τους στείλω αμέσως. Είναι ακόμα στο νερό; Κλείστε την περιοχή. Καλέστε τη Σήμανση», φώναξε.

«Απ' ό,τι φαίνεται έπεσε πολλή δουλειά σήμερα», είπε ο Τζέιμς ψιθυριστά και ο Ρόμπερτ τον αγριοκοίταξε.

«Λοιπόν, αφήστε την υπόθεση Ρίβερς για λίγο στην άκρη και πηγαίνατε γρήγορα στο κάστρο των Γκόρντον. Η αδερφή του Ίαν Γκόρντον βρέθηκε νεκρή. Δε γνωρίζουμε αν πρόκειται για δολοφονία ή αυτοκτονία. Ούτως ή άλλως, η Σήμανση μαζεύει τα στοιχεία από το μπαρ και θα τα φέρει. Δρόμο τώρα» είπε εκνευρισμένος ο Έβανς μη μπορώντας να καταλάβει τι ακριβώς είχε συμβεί σήμερα με αυτές τις δύο υποθέσεις.

«Γιατί δε δίνεις την υπόθεση σε άλλον;» ρώτησε ο Ρόμπερτ.

«Κάτι μου βρωμάει εδώ. Δύο πλούσιες οικογένειες. Μία κατά πάσα πιθανότητα απαγωγή και η άλλη νεκρή. Τα κορίτσια έχουν ίδια ηλικία και ίδια χαρακτηριστικά. Δεν έχω εμπιστοσύνη στους άλλους».

«Τις γνώριζες;» ρώτησε ο Τζέιμς.

«Ναι, που να πάρει! Τις γνώριζα», είπε ο Έβανς χτυπώντας το χέρι στο γραφείο του τραντάζοντάς το ολόκληρο.

Οι δύο Επιθεωρητές ξεκίνησαν με προορισμό το κάστρο των Γκόρντον, που ήταν στα παράλια του Εδιμβούργου λίγο πιο έξω από την πόλη.

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΔΙΜΒΟΥΡΓΟΥ

Δύο φόνοι με θύματα δύο άγνωστες γυναίκες μεταξύ τους. Ένα μαύρο γάντι που χαρακτηρίζει έναν κατά συρροή δολοφόνο που αναζητείται χρόνια. Δύο επιθεωρητές που πρέπει πάση θυσία να δώσουν ένα τέλος. Ένα ανελέητο κυνηγητό στους σκοτεινούς δρόμους του Εδιμβούργου.

Πώς θα πρέπει να στηθεί η τέλεια παγίδα, ώστε να αποκαλυφθεί ο ένοχος;

Μία ψυχολόγος και ένας πλούσιος γόνος σύμμαχοί τους, αλλά και αντιμέτωποι με τα συναισθήματά τους. Καλά κρυμμένα μυστικά και άνθρωποι διαθέσιμοι να αποπροσανατολίσουν όποιον προσπαθήσει να ανακαλύψει την αλήθεια.

Πώς η μοίρα θα τους μπλέξει σε ένα παιχνίδι στρατηγικής που τα πιόνια του κινούνται από ένα διεστραμμένο μυαλό; Ποιος θα πονέσει περισσότερο από την ανακάλυψη του πραγματικού δολοφόνου; Τι παρακινεί τους ήρωες να συνεχίσουν και μέχρι πού είναι αποφασισμένοι να φτάσουν;

Οι απαντήσεις βρίσκονται στο Εδιμβούργο σε ένα βαθιά αγωνιώδες, ατμοσφαιρικό βιβλίο γεμάτο έντονες συγκινήσεις.

